

Der har naturligvis aldrig været noget i Vejen for, at man kan give en Beværterbevilling til et saadant Selskab; det kan man efter de nugældende Regler, og det bør man ogsaa kunne gøre i Fremtiden; men det, der foreslaas i Lovforslaget, er, at det ved en Vedtægt, der er stadfæstet af Indenrigsministeren, kan bestemmes, at der fremtidig kun skal gives Beværterbevillinger til et saadant Selskab, saaledes at der ikke længere bliver Tale om privat Konkurrence overfor dette. Jeg mener, som jeg tidligere har haft Lejlighed til at sige her i Tinget, at der ikke kan være nogen principiel Hindring for at gaa over til at drive Beværternæring med Syndikatdrift, forstaaet saaledes, som jeg før nævnte, idet det maa betragtes som fastslaaet, at det for Beværtingernes Vedkommende ikke længere er Næringsfriheden, men derimod Samfundshensynet der er det afgørende. Hvis det oplyses, at Samfundets Interesser tjenes bedst ved Syndikatdrift, hvis man ad den Vej faar bedre, mere sunde og hygiejniske Beværtningsforhold, vilde jeg, skønt jeg ellers er en varm Tilhænger af den frie Næringsdrift, ikke have nogen Betænkelighed ved at gaa over til Syndikatdrift, men det maa erkendes, at Spørgsmaalet om, hvorvidt det virkelig er en Fordel for Samfundet at gaa over til Syndikatdrift, endnu ikke er afklaret, i alt Fald er Spørgsmaalet ikke aktuelt. Under disse Omstændigheder har Forslagsstillerne under Nr. 4 ment, at det ikke vilde være rigtigt nu at overlade dette Spørgsmaals Afgørelse til de enkelte Kommunalbestyrelser selv med Indenrigsministeriets Sanktion. Det vilde være rigtigt at lade Spørgsmaalet hvile, saaledes at det, naar det bliver aktuelt, kan optages paa en bredere Basis og med Støtte af et større Materiale end det, der nu foreligger. Det bliver da til sin Tid Lovgivningsmagten, der skal tage Bestemmelse om Syndikatdrift, naar Forholdene har udviklet sig saaledes, at Spørgsmaalet er afklaret og blevet aktuelt.

Jeg gaar derefter til Ændringsforslag Nr. 9. Det refererer sig til Lovforslagets § 16. Der staar der i første Stykke: „Bevilling meddeles af Amdsraadet efter at Sogneraadet har udtalt sig om Ansøgningen. Amdsraadet kan ikke meddele Bevilling, naar Sogneraadet ikke indstiller denne. Indstiller Sogneraadet Bevillingen, kan Amdsraadet dog nægte den, men en saadan Nægtelse kan af Sogneraadet indankes for Indenrigsministeriet.“ Der er altsaa Spørgsmaal om to Alternativer: At give Bevil-

lingen eller at nægte den, men det kan efter Forslagsstillerne Mening ikke nægtes, at saaledes som Lovforslaget er affattet, giver man det Alternativ at nægte Bevillingen, d. v. s. det Alternativ, der gaar i Retning af Forbudsbestræbelser, en Favør. Sogneraadet kan, naar det er imod at give Bevillingen, altid sætte sin Mening igennem. Det har et ubetinget Veto. Men hvis Sogneraadet ønsker at give Bevillingen, kan denne Stilling nærmere prøves for Amdsraadet. Dernæst kan, naar Amdsraadet har truffet sin Afgørelse, Sogneraadet indanke denne Afgørelse for Indenrigsministeren, men Ansøgeren, som er særlig interesseret i at faa Bevillingen, kan ikke gøre det. Efter den Opfattelse, Forslagsstillerne overhovedet har af det hele Spørgsmaal, saaledes som jeg udviklede før, mener de, at Stillingen maa være ens for det Alternativ at nægte og det Alternativ at give Bevillingen, og foreslaar derfor, at Sogneraadets Indstilling ikke skal være mere bindende for Amdsraadet, naar den gaar ud paa at nægte, end naar den gaar ud paa at give Bevillingen, og yderligere, at give Adgang til Appel af Amdsraadets Afgørelse ikke blot for Sogneraadet, men ogsaa for Ansøgeren. Nogle andre Medlemmer af Udvalget har stillet Ændringsforslag Nr. 10, der nærmest knytter sig til Nr. 9. Disse Medlemmer har ikke ment at ville berøve Sogneraadet dets ubetingede Veto mod en Bevilling, men derimod har man ment, at ikke blot Sogneraadet, men ogsaa Ansøgeren bør kunne appellere Amdsraadets Bestemmelse og stiller altsaa et mere begrænset Forslag i den Henseende under Nr. 10.

Ændringsforslaget under Nr. 21 knytter sig til Bestemmelserne i § 24 om Forholdene i Kaserner, Fabrikker, Værksteder og paa Arbejdspladser. Det siges i § 24, 2det Stykke, i Lovforslaget: „I Marketenderier i Kaserner, Fabrikker, Værksteder og paa Arbejdspladser maa stærke Drikke kun udskænkes eller forhandles i de paa de paagældende Steder fastsatte Spisetider. Udenfor disse Tidsrum maa heller ikke anden Udskænkning, Forhandling eller Fordeling af stærke Drikke finde Sted paa de nævnte Steder eller Pladser.“ Det kan ikke være tvivlsomt, at sidste Punktum, der i det hele udenfor Spisetiden forbyder ikke blot Udskænkning og Forhandling, men ogsaa Fordeling af stærke Drikke paa Arbejdspladser og lignende, er en særlig Indskrænkning overfor de Borgere, som har deres Gerning paa disse Steder. Dette mener Forslagsstillerne under Nr. 21 ikke at der er mindste Anledning til.